

MAGYAR MŰSA.

MAGY. AKADEMIA
KÖNYVTÁRA

Költ Bétsben, 1. Január. 1787.

*Ujj esztendői ajándéka a' tsetsfemőknek, gyermekeknek,
iffjakknak, szüzeknek, bázis személyeknek, 's öregeknek;
Ama' nagy érdemü M. Musának T. T. Pétzeli József
Urnak.*

Ti, kik úgy függök még az édes emlékön,
Mint a' tellyes fűrtök a' szöllő-veszszökön,
Mellyek a' körülök izzadó vintzlernek

Vidám mosolygással szüretet ígérnek.

Ti, még újj lakofi e' t'falárd világnak,
Gyászos tükörei az ártatlanságnak!

Az Ur az, ki formált a' méhben titeket,
Gyenge testetekbe óltá lelketeket,

'S miólta épségben ez életre hozott,

Mint leg féltöbb kíntsét tenyerén hordozott;

Mihelyt rebeg tehát firánkozó szátok,

Nyelvetek' 'fengéjét néki ajánlyátok:

Mert semmi sem tettzik inkább e' Királynak,

Mint öt' áldó szava a' tsets-szopó szájnak.

Ti, kik értelmefen keztek már beszélni,

Tanúlljátok jókor a' nagy Istent félni.

A' virtus' öfvényit gyorsan tapodjátok.

A

Ti,

Ama' Gyermekek Jézus legyen szent példátok
 Ugy nőjjetek mint ő, a' fő-bóltseffégekben,
 ISTEN 's ember előtt való kedveffégekben.
 Így az édes Anya látván várta jutalmát,
 Könnyen el-felejté a' szülés' fájdalmát.

Ti Isten' kertjében már zöld olaj ágok,
 Mellyeknek fején nyílnak a' virágok,
 Mellyeknek szép színe 's balsamos illatya,
 Az érzékenységet megszűzéről meg-hattya,
 Oh Ti, Ur' Házának leg-főbb ékeffégek,
 A' kegyes Szüléknek kedves örökségek!
 Szép Iffjak! kiknek még nevet a' természet,
 A' kemény kö-szál-is tsepegtet szín-mézet,
 Kik az élet terhét még nem kóftollyátok,
 Drága fűszerfűzámot vígan arattjátok.
 Előbb mint ez útban lépnétek előre,
 Tékintsetek visszra a' gyermek-időre.
 Ditsérje az Istent víg szívetek 's szátok,
 Ki mind ez ideig vólt kegyes Dajkátok,
 Kezén hordoztatott számos Angyalokkal,
 Hogy fel-nőheffetek ép 's eröss tagokkal. . .
 Mint örvendett hajdan az Izráel azon,
 Hogy a' Jordán-vizén által ment szárazon,
 A' víz-falak között mihelyt partra ére,
 Ofzlopokat emelt emlékezetére:
 Sok szél-vész 's habok között a' tsetsemőfégek
 Altal-eveztetek im ti-is nem régen.

'S ragyog előttetek az Iffjúság' partya,
Mellyen minden kintsét Flóra készen tartya.
Mind azért az Istent buzgón ditsérjétek,
Tovább-is vezérül szent Lelkét kérjétek.
Fő dolgatok légyen nagy neve' félelme;
Igy lesz munkátoknak Ö kész segedelme.
A' munkás kertészben méltán forr a' méreg,
Ha ritka plántáját el-rágja a' féreg,
Mellyet más Országból szerzett-meg nagy áron,
'S már nyílt fok gond után a' húszadik nyáron;
Vagy elébb mint-fem azt tfak meg-szagolhatta,
Egygy tolvaj kéz szeme előtt el-ragadta:
Illy méltó haragja száll az Urnak rátok,
Éltetek szép részét, ha el-prédálljátok.
A' Sátán, test, világ ha szedik virágát,
'S néki a' vénfégnék hagyják száraz ágát.

Ti szépen ki metzett eleven bálványok,
Gyönyörű terméttel ékefűltt Leányok!
Kikre nem lehet úgy vetni a' szemeket,
Hogy ne tudállyanak meg annyi remeket,
Melly méltán lésztek ti a' szépség' tudáji,
A' szent 's szüz életnek ha lésztek példáji!
Nem kedves a' magas test' kartsú állása,
Ha e' gyöngy alkotvány a' bünök szállása.
Mit ér a' fejez szín 's a' róla-ábrázat,
Ha mint a' madarak meg-lepik a' vázat;
Vagy mint a' szép Nárcist meg-másfázák a' pókok:
A 2 úgy

Ugy motzkollyák azt bé a' fajtalan tsókok?
 Bár a' fejer márványt a' mejj felyül múllya,
 Nem kell, ha benn magát bújja szív árúlya.
 Nints betsek a' porzott 's fel-fodrott hajaknak,
 Ha hálók, mellyeket hánytök az Iffjaknak.
 Mit ér, hogy a' szemek nyájassággal néznek?
 Ha lopva fértő nyílt a' szívre intéznek.
 Mint tsügg-le a' fok gyöngy a' barna hajakrol:
 Ugy fojthat a' szín-méz a' piros ajakról;
 De tsak úgy leszsz kedves annak minden szava,
 Ha böven hinti azt a' szemérem sava.
 Bár a' kartsú lábak piperéssen hágnak;
 Nem kell, ha eszközi feslett bújaságnak.
 Illy semmi a' testnek minden ékeffége,
 Ha nem neveli azt a' Lélek' szépsége,
 Így a' leg szebb személy olly sodoma' fája,
 Mellynek rothadtt belöl skárlát-szín almája.
 Ti, kik ártatlanúl bóldog házasságban
 Éltetek' szép nyarát töltitek vigságban!
 Kiknek két kút-füböl forr az öröm-árja;
 Mert a' mit egy kóstol érzi azt hív Párja.
 Kiknek minden tereh tettzik tírhetőnek;
 Mert a' mi egygyé vólt, jút már az kettőnek.
 Ha az egygyik szívét a' bú elöl-vészti,
 Élesztő flastronját a' másik rá tészti.
 'S mint a' nap-fény előtt az árnyék el-tünik;
 Olly hirtelen abban minden jaj meg szünik.

Bóldog Párok! kiket az Úr így szeretett,
Vigyetek számára méltó tiszteletet.

Egygyé lett szívetek az Égre emelve

Szóllya ditséretit mind kettőtök nyelve

'S Hogy betses áldása böven szálljon rátok,
Kegyelmes ajtaját két felől víjjátok. . .

Miként ha két égő fáklyát egybe téznek,

Egymástól nagyobb fényt és hévséget vésznek;

Özve-fortt szívetek egymást ekként gyújtja,

Ez annak a' jóban gyámol kezét nyújtja,

Hogy szép magzatitok' örömét érjétek,

Az Ur' Lelkét rájok minden nap kérjétek,

Szerelmetek lántza hogy el ne -szakadjon,

A' kegyesség 's hűség annak erőt adjon.

Igy mikor e' próba-helyből el-költöztök,

Drágább Mennyezői köntösbe öltöztök,

'S örökké vigadtok a' Jépus ölében

Hol foly a' szeretet egész özönében,

'S Krišťályi habokkal buzgó folyamattya,

A' fő jót szomjúzó lelkeket itattya

Ti, kiket már hóval a' vénfég bé hintett,

'S a' halál' jég-keze, hogy mennyetek intett!

Kiknek a' mély rántzok fok esztendőt irnak,

'S kiket az ingádó oszlopok nem bírnak,

Kik e' roskadtt házért halhatatlant vártok,

Mint élő firhalmak köztünk, azért jártok,

Hogy mint tüköriben a' halandóságának,

Szemlélyük bennetek forfát e' világnak,
 'S úgy élyünk hogy mikor el-repül az élet,
 Örök ditsőffégbe vigyen az ítélet.
 Bóldog vének kik ha jó úton jártatok,
 Láttjátok már a' bért a' mellyet vártatok.
 Refzkető kezetek' Egre terjeszszétek,
 'S már fagyó szívetek' hamvát gerjeszszétek.
 Száraz ajakitok, rebegő zörgéffel
 Áldják a' Teremtőt buzgó könyörgéffel.
 „ Nagy Isten! így szóllván, éltünk' hív Vezére,
 „ Ne-hagyj vénfégünkben jutnunk más kezére.
 „ Ne engedd hogy légyünk a' fátán' prédája,
 „ 'S bé-nyejjen a' pokol' ránk el-tátott szája.
 „ Te! ki örülsz minden ember' idveffégén,
 „ Ne-hagyj félre térnünk ki-mérett pályánk' végén;
 „ Söt mikor a' sírben testünk léel nyugalmat,
 „ Téged várt lelkiünknek adj Menyben jutalmat.
 Így léfztek igazán tiszteletes vének,
 Eleven képei az Úr' jó kedvének,
 'S ékeskedvén minden keresztyén virtuffal,
 Titeket Atyáknak hívünk méltó-juffal. . .
 Melly rútt az olly részeg, ki estve ferken-fel,
 'S vélvén hogy a' nyugvó nap akkor mégyen-fel.
 Ujj erővel kezdi vétkes dobzódását,
 Nem-tudván a' bor' közt az idök' járását:
 Illy útálatos az, ki aggot korában,
 Torkig merül a' bün' szédítö borában.

Mi-

Mikor a' készülő Marfot minden fújja,
Akkor-is részeges boszszuálló 's bújja.
Már a' szájban örlő, 's a' testben tűz nintsen,
Még-is hamifan gyújt, mohon kap a' kintsen.
Akkor leg fősvényebb, részket egygy fillérért,
Mikor a' meg-áfott firnek szélére ért,
'S mentségül e' bűnnek azt veti palástúl,
Hogy nem-tudja mit ér, fél éhel-halástúl.
Oh fél-hólt Öregek! nem-így kell már élni,
Ha úgy tudtok mint kell ama' naptól félni.
Hetven elztendöröl melyben számot kérnek,
Királynak 's koldusnak t'ak egygy fontalméinek.
Söt minden vétektől lelketek' ollyátok,
A' mi bűnt tettetek, jóval pótollyátok.
A' rémült madarak búvó helyt keresnek,
Mikor alkonyodig, vagy záporok esnek:
Vének! le-ment a' Nap, mindjárt út az óra,
Hogy vallyon forfotok vagy rofzra vagy jóra.
Siet az ítélet szörnyü Meny-dörgéffel.
Kérjétek az Urat buzgó könyörgéffel,
Hogy Fija' oldala légyen kész szállástok,
Meg-nyithattya még azt bűnön tett firáftok.
A' száraz fű özfzel magvát el-hullattya,
Hogy hóltával légyen fok plántáknak Attya:
Kegyeffégték' magvát vének! így hintsétek,
Az Ur' félelmére az Iffjat intsétek.

Igy a' néma sírben leszsz tetetek' pora,

Az Úr' ditsüffége' hív Prédikátora.

Igy mikor a' halál kezét veti rátok,

A' vén Simeonnal bátran mondhattjátok:

Uram! szolgaidat óldozd-el békével;

Mert meg-moftad lelkünk' Jéfusunk' vérével.

'S hiszszük hogy adsz Menyben olly szent örökséget,

Melynek nem-árt a' molly, 's nem-ér soha véget.

Sz. S.

T u d ó s í t á s.

Jelen van az Uj-efztendő, a' Bétsi *M. Kuvirnak*, és *M. Musának Irója*'s *Kiadója* ígérétét bé-telleyesítvén, 's ennek utánna még jobban telleyesíteni kíván, ajánja magát az ötet, és az ö Leveleit szíretö E. Urainak, Afziszonyainak és Kis-afziszonykáinak grátziájokba, igérvén, hogy az ö olvasó kívánságaikat bé-elégíteni leg-szorgalmatosabb igyekezete lészzen. — Több Leveleivel nem alkalmatlankodik azoknak, kik ezek eránt vele parantsolni nem akarnak. — Kik pedig a' F. Ts. és K. Bétsi fő Posta hivatalnak ezek eránt tsak leg-kiffebb tudósítást téfznek, azok a' magok *Kuvirjokat* a' meg-ígért mód szírent venni fogják. — Véges üress erfényemnek véghetetlenek költségei; infálom azért az engemet tudosító Közönséget, hogy bár tsak az fél-efztendőben tejendő Tudósítáfokat 8. krajtzárokkal küldjék; mert könnyebben birhatja fok azon terhet, mely alatt egy le-rogygyadna. — A' N. és N. Posta-Mester Urakat kellettik kérni, hogy a' pénznek fel-küldését ez alatt a' Titulus alatt méltotzfáfnak tselekedni:

Supremo C. R. Postæ officio Viennensi.